gh’è ‘l ciel empašionà
che ‘l slagrima ghiaciöi
el fiòca, néo soléva
e för tase la sera

sui arboi come qoèrta
la cala ‘nden sušur
lašando al mè vardar
ciarór de invèrn che ariva

enghinocià ‘n avéz
sqoergiù de bata bianca
el cucia i braci ‘n tèra
paión del bosc’ che pòlša

scondù su ‘n trà gh’è ‘n nìo
arbandonà da ‘n pèz
no ghe negùn che cìciola
lì ‘n gaida ‘l arbol strac’

pò ‘n mént subiènt palesa
Nadal che se svesina
e dent ‘ndè quela giaga
ghé pòsto ‘l bambinèl

me ‘l vedo pu al segùr
lì sota i rami al calt
me ‘l penso pu contènt
dormir ‘ntrà i oseleti

ma ‘l tase cèt da ‘n pèz

qoél cant ‘ndorà de zifoi
e mi sai che ‘n quel posto
l’amor el naše al calt

vai lì ‘na sera ciàra
vai, tèitelo par man
desmìšielo col cör
orlòi del tèmp che paša

pò scolta ‘n pocolìn
quel sfalìvàr de stéle
e ‘l boidór che as dént
sarà na cuna mòrbia

Giuliano